

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobců:

a) A. A.

státní příslušnost Nigerijská federativní republika

b) nezl. D. N.

státní příslušnost Nigerijská federativní republika

bytem jako žalobkyně a)

c) nezl. D. N.

státní příslušnost Nigerijská federativní republika

bytem jako žalobkyně a)

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2025, č. j. OAM-203/ZA-ZA11-K03-R2-2024, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

Vymezení věci

1. Žalobci se domáhali žalobou ze dne 1. 7. 2025 přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobcům mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Podle žalobců byla v řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácena jejich práva. Žalobci předně nesouhlasí s posouzením azylového příběhu žalobkyně a) jako nevěrohodného. Tvrdí, že existují ospravedlnitelné důvody pro zatajení určitých skutečností v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. V průběhu řízení vysvětlila, z jakého důvodu v prvním řízení o mezinárodní ochraně neuvedla všechny skutečnosti, když tehdejší události a narození dcery považuje pro ni za potupné a ponižující a nechtěla, aby o nich věděl její manžel, s nímž procházela prvním azylovým řízením. Toto vysvětlení žalovaný nepřijal s odkazem na to, že se žalobkyně a) i přes citlivou povahu skutečností měla o útoku na její osobu zmínit alespoň obecně, případně písemně či přes právní zástupkyni. Žalovaný přitom zatajení informací žalobkyni nepovažuje ze strany žalobkyně a) za přijatelně vysvětlení, aniž by příběh žalobkyně a) posuzoval v celém kontextu. Žalobkyně a) připomněla, že byla ve vlasti po dobu jednoho roku vystavena sexuálnímu násilí ze strany své zaměstnavatelky a následně byly jak ona, tak její matka znásilněny. V důsledku znásilnění se žalobkyni narodila dcera, kterou žalobkyně a) před svým manželem tajila. Žalobkyně a) si prožila trauma v podobě sexuálního násilí, které samo o sobě je důvodem pro stigma v jakékoli, natož nigerijské společnosti. Traumatické události mohou vytvářet bariéry nejen v podobě pocitů studu, ale mohou mít vliv na schopnost osoby vyhovět požadavkům na věrohodnost i v případě, že je jejich příběh pravdivý.
3. Kombinace citlivého povahu azylového příběhu žalobkyně a) a strach z vyzrazení před manželem zapříčinila, že žalobkyně a) tuto část své historie zamlčela. Podle žalobkyně a) žalovaný posouzení ospravedlnitelnosti pozdního sdělení skutečností provádí strohým způsobem, nezohledňuje individuální okolnosti žalobkyně a), natož její zranitelnost.
4. Žalobkyně a) se dále vyjádřila k závěrům žalovaného o nevěrohodnosti listinných důkazů, které žalobkyně a) předložila v průběhu řízení. Zdůraznila, že v lékařské zprávě o ošetření dcery jsou informace o datu ošetření. Pokud žalovaný uvedl, že zdravotnické zařízení není dohledatelné skrze internetové vyhledávače, lze toto podle žalobkyně stěží považovat za důkaz neexistence. Žalobkyně a) dále vysvětlila skutečnosti týkající se rodného listu její dcery, ve kterém je na místě otce uveden Joshua Sunday Akinyeye, což není tehdejší manžel žalobkyně, neboť v té době žádného neměla, ale její otec, když v Nigérii je zvykem v případě neznámého otce uvádět jméno otce matky dítěte. K tomu žalobkyně doložila vlastní rodný list, ve kterém je její otec uveden.
5. Žalobkyně a) dále rozporuje závěry žalovaného stran nevěrohodnosti její výpovědi, založené na rozporech v její výpovědi ohledně jejich sourozenců, rodičů a místa pobytu ve vlasti. Připomněla posouzení žalovaného týkající se údajných rozporů ve výpovědi ze dne 31. 10. 2024 a 20. 5. 2024.

6. Podle žalobkyně a) se přitom rozpory v její výpovědi týkají pouze skutečností, které nemají prakticky žádnou relevanci pro azylový příběh žalobkyně a). Svůj závěr o nevěrohodnosti žalovaného zakládá na skutečnostech, které nijak nenarušují konzistenci a věrohodnost toho, že žalobkyně a) byla ve vlasti nucena ke vztahu se svou zaměstnavatelkou, která se jí po ukončení vztahu pomstila znásilněním. Poukázala přitom na relevantní judikaturu NSS. Podle žalobkyně a) byly navíc údajné rozpory způsobeny zmatečným vedením pohovoru s žalobkyní, časovým odstupem či horším psychickým stavem žalobkyně a), na který během pohovoru upozorňovala.
7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. S žalobními námitkami nesouhlasí, přičemž zdůraznil, že s žalobkyní a) byl proveden pohovor za účasti tlumočníka dne 20. 5. 2024 a 31. 10. 2024, přičemž pohovor byl obsáhlý, správní orgán kladl žalobkyni a) logické otázky k objasnění skutkového stavu, proti otázkám a zápisu nevznesla žalobkyně a) námitky. Podle žalovaného není pravdou, že by žalobkyně a) byla tak traumatizována, že by nemohla o svých potížích před žalovaným hovořit. Tvrzení, že určité skutečnosti zamlčela, je sice možné, ale není ospravedlnitelné, neboť žalobkyně a) měla možnosti, jak žalovanému určité skutečnosti sdělit tak, aby se to manžel nedozvěděl. Žalovaný aplikoval princip přiměřené pravděpodobnosti a na základě výpovědi žalobkyně a) v porovnání s informacemi o zemi původu prokázal a vyvrátil tvrzení žalobkyně a) s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o jeho úsudku. Žalovaný v té souvislosti zdůraznil, že žalobkyně a) byla v prvním řízení o mezinárodní ochraně zastoupena Mgr. E. H. z OPU, tedy citlivé informace mohla sdělit jejím prostřednictvím. Žalobkyně a) přitom nezamlčela pouze ty informace, které by se daly považovat za citlivé, ale změnila i okolnosti setkání a místa pobytu se svým manželem v Nigérii poslední místo pobytu ve vlasti apod. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobkyně zcela nově uvedené údaje nemůže posoudit jako pravdivé, přičemž ani žalobkyní dodané písemné materiály nelze posoudit jako věrohodné.
8. Pokud se týče obsahu správních spisů, postačí podle krajského soudu odkázat na jeho obsah, jenž je stranám znám, když proti procesnímu postupu žalovaného nebyly žalobkyní vzneseny žalobní námitky.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
10. Předně krajský soud zdůrazňuje, že žalobci podáním ze dne 5. 5. 2026, došlým soudu dne 7. 5. 2026, podali návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu ve smyslu § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), kterým se domáhali určení lhůty podepsanému soudu k rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud tak postupoval ve smyslu § 174a odst. 3 citovaného zákona a provedl do 30 dnů ode dne doručení návrhu namítaný procesní úkon, tedy samotné rozhodnutí ve věci.
11. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí.

12. Krajský soud zdůrazňuje, že Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (kvalifikační směrnice), kterou je třeba vztahovat na posuzování mezinárodní ochrany § 12 písm. b) zákona o azylu, v čl. 4 odst. 4 stanoví, že skutečnost, že žadatel byl pronásledován, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení vážné újmy se již nebude opakovat. V případě zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování je třeba aplikovat tzv. test přiměřené pravděpodobnosti: *„Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu (...) je dána tehdy, když-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn. že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn. že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost“ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek brozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).
13. Důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti se přitom aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele o azyl, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy. To znamená, že pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel o azyl, správní orgán musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika pronásledování, kde jim bude přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40).
14. Správní orgán tedy nemůže ze svého posuzování vyloučit tvrzené skutečnosti např. pouze proto, že nelze vyloučit jiný průběh událostí než ten předestřený žadatelem či že existuje alternativní vysvětlení pro určité skutečnosti, které je stejně pravděpodobné. Pokud je, byť jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé či že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí žadatel, správní orgán nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit je z dalšího posuzování; naopak, musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu.
15. Jiná situace je, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě (a pouze v tomto případě) může správní orgán bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (viz výše citovaný rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, nebo rozsudky ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40, a ze dne 17. 4. 2019, č. j. 6 Azs 331/2018-34). Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv

a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89).

16. Krajský soud má za to, že žalovaný se podrobně zabýval azylovým příběhem žalobkyně a) a obstaral si dostatečné podklady.
17. Podstata posouzení věci krajským soudem tkví v tom, zda žalovaný postupoval správně, pokud dospěl k závěru, že azylová tvrzení žalobkyně a) jsou celkově nevěrohodná.
18. Krajský soud podrobně přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo a dospěl k závěru, že uvedené závěry žalovaného zcela obstojí.
19. Ve shodě s žalovaným je totiž především nutné zdůraznit, že azylový příběh žalobkyně a) uplatněný v nyní posuzované žádosti o mezinárodní ochranu je celkově nekonzistentní, a to především ve srovnání s tvrzeními, která žalobkyně a) uplatnila ve své první žádosti o mezinárodní ochranu.
20. Pokud se jedná o citlivé údaje, týkající se jejího znásilnění, následné narození dcery, postřelení žalobkyně a), znásilnění dcery, lze sice souhlasit s žalobkyní, že ve shodě s relevantní judikaturou mohou nastat situace, kdy prožitá traumata mohou zabránit žadateli o mezinárodní ochranu sdělit citlivé skutečnosti, nicméně v případě žalobkyně a) se o takovou situaci podle soudu nejedná.
21. Především, žalobkyně a) sama netvrdila, že v původním řízení o mezinárodní ochraně o citlivých věcech nehovořila právě z důvodu prožitých traumat, ale proto, že nechtěla, aby se o těchto skutečnostech dozvěděl její manžel, se kterým tehdy žádala o mezinárodní ochranu.
22. Toto vysvětlení, jakkoli může být pochopitelné, je nutné posoudit v kontextu všech azylových tvrzení žalobkyně a). Lze přisvědčit žalovanému, že v předchozím řízení byla žalobkyně a) právně zastoupena, navíc ženou, přičemž bylo lze sdělit citlivé skutečnosti prostřednictvím zástupkyně, nadto například alespoň v obecné rovině.
23. Podstatné pro posouzení věci je přitom podle krajského soudu zcela správná úvaha žalovaného, že žalobkyně a) v předchozím řízení nezatajila pouze ony citlivé údaje, ale především, že změnila informace o okolnostech setkání a místa pobytu se svým manželem v Nigérii, poslední místo pobytu ve vlasti, dále když uvedla, že nemá žádné kontakty na své příbuzné v Nigérii, zároveň ale doložila dokumenty, které měla nově získat od své matky. Krajský soud má za správnou a přiléhavou také úvahu žalovaného, že žalobkyně a) záměrně a opakovaně neuváděla určité skutečnosti, aniž k tomu měla pádný důvod. V této části krajský soud zcela odkazuje na přiléhavé posouzení nevěrohodnosti tvrzení žalobkyně a) žalovaným.
24. Krajský soud se neztotožňuje s žalobkyní, že rozpory v její výpovědi, na které v napadeném rozhodnutí upozornil žalovaný, se týkají pouze skutečností, které nemají prakticky žádnou relevanci pro azylový příběh žalobkyně a) a že svůj závěr o nevěrohodnosti žalovaný zakládá na skutečnostech, které nijak nenarušují konzistenci. Je tomu právě naopak. Žalovaný správně poukázal na celou řadu rozporů, které ve svém souhrnu a v uceleném kontextu jednoznačně vedou k závěru o celkové nevěrohodnosti azylového příběhu žalobkyně a).

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

25. V té souvislosti jako irelevantní považuje krajský soud skutečnost, zda skutečně existuje či nikoliv předmětné zdravotnické zařízení, v němž měla být žalobkyně a) a její dcera ošetřena či kdo je zapsán jako otec v rodném listu její dcery. Podstatné totiž je, že za nevěrohodná je třeba považovat celková tvrzení žalobkyně a) o ústcích vůči její osobě a její dceři, přičemž žalobkyně a) nebyla schopna relevantně vysvětlit, z jakého důvodu tyto skutečnosti neuvedla již v předchozím řízení, resp. její vysvětlení není možné považovat za věrohodné. Krajský soud se podrobně seznámil s obsahem pohovorů vedených s žalobkyní a na rozdíl od žalobkyně má za to, že způsob vedení pohovorů zcela odpovídal běžnému způsobu, kterým jsou takové pohovory vedeny, přičemž soud neshledal žádnou zmatečnost ve vedení pohovoru namítanou žalobkyní.
26. Za uvedené situace lze uzavřít, že z napadeného rozhodnutí, na jehož obsahu krajský soud opětovně odkazuje, je zřejmé, že žalovaný postupoval v souladu s judikaturou a v souladu s principem přiměřené pravděpodobnosti; podle krajského soudu lze bezpochyby uzavřít, že žalobkyně a) je nevěrohodná ve všech relevantních aspektech své žádosti.
27. Krajský soud proto uzavírá, že žalobní námitky, které obsahem směřovaly právě pouze proti závěrům o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobkyně a), důvodné neshledal.
28. Jelikož se žádost o mezinárodní ochranu žalobců b) a c) odvíjí od žádosti žalobkyně a), platí shora uvedené závěry i ve vztahu k nim.

Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud tedy uzavírá, že neshledal důvodné žádné žalobní námitky, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci v řízení úspěšní nebyli a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 27. května 2026

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce